

РЕШЕНИЕ

№ 3947

гр. София, 16.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 31.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **1546** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.118, ал.3 от КСО.

Образувано е по жалба на М. Е. Б. срещу Решение №Ц 1040-21-518/16.12.2020г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане №214-00-23421-1/28.10.2020г. на длъжностно лица, с което е отпуснато парично обезщетение за безработица в размер на 12 лева дневно за периода 05.10.2020г. – 04.02.2021г.

Според жалбата решението и потвърденото с него разпореждане са постановени в нарушение на материалния закон и административно-производствените правила. В случая се касае за прекратен договор за управление и контрол, на основание взета решение на общото събрание на съдружниците на [фирма]. В това решение жалбоподателката няма участие, нито е предоставила писменото си съгласие за прекратяване на договора за управление. Поради това, цитирането на разпоредбата на чл.54б, ал.3 от КСО не съответства на фактическата обстановка, тъй като прекратяването на трудовия договор не е станала с изричното съгласие и по желание на М. Б.. Длъжностното лице не е взело предвид това обстоятелство, както и че Б. е осигурявана за период от последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването – чл.24б, ал.1 от КСО. Прехвърлянето на дружествени дялове не води автоматично до освобождаване на досегашния управител, тъй като следва да стане по предвидения в ТЗ ред, с решение на общото събрание. Не е обсъдено и обстоятелството, че М. Б. е продала дружествените си дялове в дружеството и не е вече съдружник в него, като се е осигурявала единствено като

управител, а не като съдружник.

В съдебното заседание жалбоподателката се представлява от адв. М., която поддържа жалбата, претендира присъждане на разноски. Представя писмена защита.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С. – град чрез процесуалния си представител юрк. А. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на искания адвокатски хонорар.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 06.10.2020г. М. Е. Б. е сезирала административния орган с молба за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Приложила е Протокол от Общото събрание на съдружниците на [фирма].

Длъжностното лице, въз основа на документи, видни в Търговски регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел е установило, че на 29.12.2008г. Б. е вписана като съдружник и управител на

[фирма]. В т. 1 от Протокол от общото събрание на съдружниците на [фирма], проведено на 28.09.2020г. е посочено, че съдружниците следва да вземат решение М. Е. Б. да прехвърли всичките си собствени дялове в [фирма] на Т. Н. К. - другият съдружник. Решението е взето единодушно.

В точка 1 от дневния ред от Протокола от Общото събрание на съдружниците, проведено на 28.09.2020г. е посочено: “Освобождават и заличават като съуправител на дружеството М. Е. Б., като я освобождават и от отговорност за дейността ѝ до момента“. На 05.10.2020г. М. Е. Б. е заличена в качеството ѝ на управител на дружеството в Търговския регистър.

За определяне размера и периода за изплащане на ПОБ, длъжностното лице е взело предвид гореизложените документи, както и информация в Регистъра на трудовите договори и Регистъра на осигурените лица, от които е установило, че: на 29.12.2008г. Б. е вписана като съдружник и управител на [фирма]. На 28.09.2020г. в Търговския регистър е вписано прехвърляне на дружествен дял с прехвърлител М. Е. Б. и правоприемник К.. Приело е, че от протокола от 28.09.2020г. е видно, че Б., в качеството си на съдружник и управител на [фирма] е участвала при вземане на решението да продаде всичките си дялове, т.е. инициативата за промяна в собствеността на дружеството е нейна.

За периода от 01.03.2009г. до 31.12.2014г., вкл. Б. е осигурена от [фирма] като самоосигуряващо се лице. За периода от 01.01.2015г. до 27.09.2020г. е осигурена от [фирма] като лице, на което е възложено управлението или контрола на търговско дружество.

Въз основа на установените обстоятелства, ѝ е отпуснато на основание чл.54ж, ал.1 и във вр. с чл.54а, ал.1 и чл.54б, ал.3 от КСО парично обезщетение за безработица, считано от 05.10.2020г. до 04.02.2021г. в размер на 12 лева дневно.

При горната фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е допустима, като подадена от лице, които има правен интерес и в законовия срок, но разгледана по същество се явява ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съобразени са процесуални разпоредби, но материалният закон е приложен неправилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 /в сила от 01.01.2018г./ от КСО, право на ПОБ имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Според чл. 4. ал. 1. т. 7 от КСО, задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица са управителите и прокуристите на търговски дружества и на еднолични търговци и на техните клонове, членовете на съвети на директорите, на управителни и надзорни съвети и контролорите на търговски дружества, синдиците и ликвидаторите, както и лицата, работещи по договори за управление на неперсонифинирани дружества и лицата, на които е възложено управлението и/или контролът на държавни и общински предприятия по глава девета от Търговския закон, техни подразделения или на други юридически лица, създадени със закон. Тези лица подлежат на вписване в Търговския регистър.

По силата на чл. 140, ал. 4 от Търговския закон, увеличаване и намаляване на капитала, приемане и изключване на съдружник, преобразуване на дружеството, избор и освобождаване на управител, имат действие от вписването им в Търговския регистър.

Съгласно чл. 54б, ал. 3 от КСО безработните лица, чиито правоотношения са били прекратени по тяхно желание или с тяхно съгласие, или поради виновното им поведение, получават минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок 4 месеца. С § 1 от Закона за изменение на Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за 2020г. (обн., ДВ. бр. 99 от 2019г., изм. бр. 34 и 55 от 2020г.) дневният минимален размер на ПОБ се променя от 01.10.2020г. на 12 лв. дневно.

Правилно в оспореното решение е прието, че при определяне размера и срока за получаване на ПОБ, законодателят изхожда от източника на инициативата за прекратяване на трудовата дейност /правоотношението. Без наличие на съответните доказателства обаче, длъжностното лице незаконосъобразно е презюмирало, че инициативата за прекратяване на договора за управление изхожда от жалбоподателката.

С жалбата е представен договора за управление от 31.10.2011г., според който в чл.7 договорът се прекратява по взаимно съгласие на страните; с избиране по съответния ред на нов управител на дружеството – от момента на вписване на промяната в търговския регистър; в случай на смърт или поставяне под запрещение. Според приложения към жалбата протокол от ОС, проведено на 28.09.20г., съдружниците Р. В. М. – Д. и Т. Н. К. освобождават и заличават като съуправител М. Е. Б., като я освобождават от отговорност до момента. Решението е подписаното от двете съдружнички, на гърба има нотариална заверка на подписите от същата дата.

Към административната преписка обаче е представен договор за управление и контрол от 30.12.2014г., с различни условия за разваляне и прекратяване, посочени в чл.13 – при виновно неизпълнение и с 1- месечно предизвестие. Този договор кореспондира с установеното от длъжностното лице, че за периода от 01.01.2015г. до 27.09.2020г. Б. е осигурена от [фирма] като лице, на което е възложено управлението или контрола на търговско дружество. Има още един протокол от ОС от 28.09.2020г.,

в който съдружниците Р. В. М. – Д. и М. Е. Б., вземат решение съдружникът М. Е. Б. да прехвърли всичките си собствени дружествени дялове в [фирма] на Т. Н. К.. Положена е нотариална заверка на подписите на същата дата. Към заявлението си за обезщетение за безработица Б. е приложила само протокола от ОС със съдружници Р. В. М. – Д. и Т. Н. К., с който я освобождават и заличават като съуправител.

От горното съдът прави изводи, че на една и съща дата 28.09.2020г. Б. е напуснала съдружието в [фирма], за което се е подписала в протокола на ОС, а след това новите съдружници Р. В. М. – Д. и Т. Н. К. (последната видно от извлечението е вписана в ТР на мястото на Б. на 05.10.2020г.) са я освободили като управител. В решението за освобождаването ѝ като управител на дружеството, Б. не е взела участие, както и липсва изявление на [фирма] за прекратяване на договора за управление от 30.12.2014г. по реда, предвиден в самия него („по вина на управителя“), липсва и предизвестие от Б., което да се тълкува като нейно съгласие или инициатива по смисъла на чл. 54б, ал. 3 от КСО. Осигуряването е започнало на основание същия договор за управление, считано от 01.01.2015г. и е следвало да приключи с прекратяване на този договор. Но тъй като договорът от 30.12.2014г. не е бил прекратен изрично, то прекратяването на осигуряването на М. Б. би следвало да е считано от вписването на освобождаването ѝ като управител в ТР – от 05.10.2020г., а не както неправилно осигурителят [фирма] го е прекратил - считано от 28.09.2020г., на основание решение на новите съдружници, за което дори няма данни заинтересованото лице да уведомено.

Поради изложените съображения, необосновано е прието в оспореното разпореждане, че ПОБ следва да се отпусне по реда и на основание чл.54б, ал.3 КСО. Съгласието за освобождаване като съдружник и продажба на дружествените дялове, дадено от Б. не може да се приравни на съгласие за прекратяване на договора ѝ за управление. Двете качества – съдружник и управител на О. са независими едно от друго и от тях произтичат различни права и задължения. Жалбата се явява основателна и следва да се уважи, като преписката се върне на длъжностното лице за ново произнасяне по заявлението, при спазване на дадените в настоящото решение указания за тълкуване и прилагане на закона. Искането за присъждане на разноски в размер на 500 лева адвокатско възнаграждение следва да се уважи в претендирания размер, който не е прекомерен.

По изложените съображения и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Е. Б. Решение №Ц 1040-21-518/16.12.2020г. на Директора на ТП на НОИ С. – град и потвърденото с него Разпореждане №214-00-23421-1/28.10.2020г. на длъжностно лице, с което ѝ е отпуснато парично обезщетение за безработица в размер на 12 лева дневно за периода 05.10.2020г. – 04.02.2021г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението за отпускане на ПОБ, при съобразяване на дадените с настоящото решение задължителни указания.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С. – град да заплати на М. Е. Б. направените разноски по делото в размер на 500 / петстотин/ лева.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: